

rykkelse med Hensyn til Valgretten til Landstinget. Thi vel stryger man nogle Hartkornsskatter, men saa indfører man en tilsvarende — jeg kan gerne sige: Hartkornsskat — for det bliver det i Virkeligheden — under et nyt Navn. Og det har til Følge, at Valgretten til Landstinget bliver omtrent den samme. Jeg skal ikke komme ind paa det ærede Medlems Betragtninger angaaende Kreditforhold, Kreditforeningerne og de sekundære Laan, som jeg ogsaa har haft fat paa i Gaar, men jeg skal blot henvise til mine Bemærkninger i Gaar.

Men der er endnu en Bemærkning, jeg finder Anledning til at gøre. Den angaar „Sammenkoblingen“. Det ærede Medlem var ikke fuldstændig enig med Udtalelser, der ere faldne fra anden Side her i denne Sal, om, at de foreliggende Lovforslag slet ikke hænge sammen. Han erkendte, at de dog hænge sammen, og det er jo rigtigt nok. Dette Forslag og Regeringens Forslag om den kommunale Beskatning hænge jo stærkt sammen, og saaledes kan man jo ogsaa sige om Skattekommissionens, at navnlig Formue- og Indkomstskatteloven og Overførelsesloven til Kommunerne hænge sammen, og det samme gælder ogsaa om de tre Love, de maa absolut hænge sammen, den ene kan ikke godt vedtages uden i Forbindelse med den anden. Der er ingen Grund til at vedtage en Formue- og Indkomstskat og fylde saa mange Penge i Statskassen, naar ikke et tilsvarende eller større Beløb gaar ud af den. Hertil skal jeg indskrænke mig og paa ny anbefale Kommissionens Forslag som Grundlag for Forhandlingerne.

Formanden: Den 12te kongevalgte Landstingsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

Estrup: Jeg takker den sidste ærede Taler, fordi han giver mig Anledning til at fremkomme med en meget væsentlig Bemærkning, som jeg havde foresat mig at gøre, men som jeg glemte, nemlig den, at Indkomstkildebeskatningen jo ikke er noget helt nyt her i Tinget, den har tidligere været under Behandling, endog under alvorlig Behandling i et Udvalg, og denne Behandling har ogsaa sat sig Spor i den af Udvalget afgivne Betænkning. Grunden til, at man ikke gik videre ad denne Vej, var efter min Opfattelse paa ingen Maade en Erkendelse af, at denne Skatteform ikke var at foretrække for den personlige Indkomstskat, men derimod, at den daværende Finansminister i en Sam-

menkomst med Udvalget anvendte sin nok som bekendte og anerkendte Veltalenhed i mindst halvdelen af Tiden paa at godtgøre, at Kildebeskatningen ikke var gennemførlig. Trods det var jeg og flere end jeg aldeles ikke overbeviste derom, men hans Udtalelser vare saa bestemte, han vilde ikke have noget dermed at gøre, og vi opgave derfor Forsøget paa at fremme den. Indkomstkildebeskatningen blev altsaa ikke opgivet, fordi den blev erkendt for at være uigennemførlig. Jeg og mange med mig i Udvalget opgav den kun og maatte opgive den paa Grund af den daværende Finansministers Erklæring om, at han vilde intet have med den at bestille, den var efter hans Mening umulig at gennemføre. Naar nu en anden Finansminister, hvis Evne som Finansminister jeg i det mindste sætter lige med hans Forgængers, af sig selv fremsætter en saadan Lov, er det en Selvfølge, at jeg og dem, der den Gang vare af samme Mening, mene, at denne Skat fortjener, er berettiget til en fuld og nøje Undersøgelse i Rigsdagen, førend man kaster sig ind paa den uheldige Form for en Indkomst- og Formueskat, den personlige. — Det var den Bemærkning, jeg glemte at gøre før, og som jeg takker ret det ærede Medlem for, at han nu har givet mig Lejlighed til at fremkomme med.

Formanden: Den 1ste Landstingsmand for 7de Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen-Mygdal: Jeg har naturligvis aldrig villet sige, at det ærede Medlem blev overbevist af de Forhandlinger, der da bleve førte, og det have vi jo ogsaa haft en levende Følelse af i Dag. Jeg har kun sagt, at efter en hel Række Møder i Udvalget, hvor det ærede Medlem var særlig ivrig for en Kildebeskatning, lod man den falde, ganske rigtig efter et meget instruktivt Foredrag af den forrige Finansminister, hvori han gjorde en Række Indvendinger mod denne Beskatningsmaade, som jeg til Dels havde Lejlighed til at gentage i Gaar. Dermed vare vi færdige; at det ærede Medlem og maaske enkelte andre have haft en anden Mening, kan gerne være. Resultatet af de lange Forhandlinger var, at vi den omtalte Vinter ikke kom videre, hele Samlingen gik hen med den. Vi kom til den 1ste April og saa standsede vi for det Aar. Skal vi nu ind paa det samme i Aar, saa er jeg saa overbevist om, som jeg staar her, at saa er Sagen standset dermed for i Aar.